

עין משפט
גר מצוה

כב א ב מו' פ"א מה' פסו"מ הלכה מח' ופי' מה' מעילה כל:
ג [מ"י פ"ג מה' מעילה הלכה ג]:

רבינו גרשום

חזן לזמנו וחזן למקומו תנא נמי ושקיבלו זרקו פסולין ולעולם לאו דוקא: והכא נמי לאו דוקא. וליכא למידק מינייהו מידי: א"כ. כדאמרת דלאו דוקא למה לי למינחא בתרוי דוכתי מילתא דלאו דוקא: אלא אימא לך לעולם דמעילה דוקא. ולאו להויא דוקאי להיתר זריקה אלא לאשמעינן דפסול עושה שריים ליפסול ואע"ג דקיבלו הדס בבי כוסות וקבל פסול וזרק תחילה והזר קבל כשר וזרק ההוא קבלה וזריקה דכשר לאו כלום הוא: מ"ט דהאי קבלה דכשר פסול הוי ופסילה והא תנן במסכת זבחים וכו' שהקבל את זמן חזן לזמנו אחריו למקומו אש דהוה שריים ויחזור הכשר ויקבל הנפש יחזור הכשר ויקבל ההוא דחשיבו פסול בקבלה חזן לזמנו או חזן למקומו דמשחבת פיגול דפסול אין עושה שריים ליפסול. אבל כשחישב כשר בקבלה חזן לזמנו וחזן למקומו אע"פ בשט עולה בזבחים והנפש שקבלה את זמן חזן לזמנו אחריו למקומו אש דהוה שריים ויחזור הכשר ויקבל דמשחבת דכשר פוסלת שריים. והכי אמרת דקמ"ל דפסול עושה שריים הוא בעא מיניה בזבחים בפרק כל הפסולין ואמר ליה אין לך דבר שעושה שריים ליפסול אלא כשר שחישב בקבלה חזן לזמנה וחזן למקומו אע"ג דקיבל אחר שוב שלא במחשבה וזרק ולא כלום היא אלא עושה שריים ליפסול: ומ"ט דחזן לזמנה וחזן למקומו עושה שריים ליפסול. והואיל ומרצין לפיגולין דרציכי דיינין זריקה לאקביעינהו בחיוב פיגול עושה שריים כמותן: מאי לאו הני עושין שריים. לאפוקי פסול שקיבל אש במחשבה דאין עושה שריים: לא אפילו פסול. הא אין לך דבר קמני דמשמע הני דבבד לא הכי קאמר אין לך דבר שאין מרצה בצבור כגון פיגול ונותר ורוצא ועושה שרים ליפסול כמותן אלא חזן לזמנו וחזן למקומו הואיל ומרצין לפיגולין: אבל טמא דהיינו נמי פסול דאיתיה לצבור דטומאה מרצה היא בצבור משוי שריים פסולין. שאר פסולין כגון בעלי הפיגול. כשחישב בשחיטה לעולם מועלין בו לאו דלא זרק מיירי משום הכי מועלין בו אע"ג דכבר

ה:

אמר רב **אבי** ל**מה** ל**י** ל**מי**תני **תרתי**. כלומר בשני מקומות הכא במעילה והתם בפרק דס טחאת יא (זבחים דף 35.)
ללא ניחא ליה ^(א) לומר דבשני מקומות יהיה שונה י"ז כפולות אלא לעולם דמעילה דוקא ומכל מקום לא תפשוט דהיתר זריקה שנינו דלילמא לעולם אימא לך דהיתר אכילה ועיקר מתי' גדקצוהו זורקוהו פסולין וכי

מינחא ל"ל ט"ח עד דליכא תרתי למה

לרין שזרקו פסולין הא קמ"ל דפסיל עושה שריים לומר דוקא משום דקיבלו פסולין זרקו פסולין ט"ח דמשמע ליכא לא היתר אכילה ולא היתר זריקה דכי נמי יחזור הכשר י"ז מדס שצולאר ויקבל ויזרקו לאו כלום הוא כיון שזרק פסול אצל אי לאו זורקו פסולין אלא נשקר דקמ"ל דפסול עושה שריים וקבל וההיא דס דס הנפש יחזור הכשר ויקבל וההיא דס טחאת נקט מר"ייהו קבלו וזרקו אגב היא דהכא דכיון דליכא תרתי משניות ש"ס בהן י"ח כפולות בהנסי אין להקפיד א"יני מני' למימר התם כי הכא דקמ"ל דפסול עושה שריים וקבלו וזרקו דמהכא שמעינן מכל מקום אין להקפיד דמהכא אחרת אש שונה זה דבר שאינו משום דהוה כשמי משניות כפולות בהנסי והשתא ניחא דבמסקנא לא ירפשיט לן מידי מן הבעיא ולהכי מייתי מ"ש מכל

הני דבסמוך: פסול מהו שיעשה שריים. פירוש י"א שזרק מהו שיעשה כל מה שנשאר צולאר שריים: ה"ג מאי לאו אפילו פסול. פירוש אפילו פסול בכלל אין לך דבר שעושה שריים ומשני לא לצר מפסול חוץ מאותו פסול י"ח דק"ל ביה דהיינו טמא כמו שמפרש בסמוך י"ח וי"ג א"פכא לאו צר מפסול והיא היא וצר קאי אחוץ לזמנו וחזן למקומו ומשני לא י"ח(אפילו) פסול (כו') [כלומר] פסול הוא כמו חזן לזמנו וחזן למקומו והא אין לך קמני כלומר דמשמע בהדיא דשום פסול אינו עושה שריים אלא חזן לזמנו וחזן למקומו דוקא ה"ק אין לך י"ח שאינו ^(א) [ומנרנא] צבור עושה שריים כ"ו כלומר כל פסול שאינו מרצה צבור אינו עושה שריים אלא חזן לזמנו וחזן למקומו האי טמא דאיתיה צבור משוי שריים שהי זריקה חשובה קנת אחרי שאין לו היתר צצבור שאר פסולין דליתנהו צצבור לא משוי שריים לפי שאין זריקה חשובה והרי היא כאליו לא זרקו כלל הילכך פסול דלמר עושה שריים מיירי בטמא: **תא** שמע הפיגול אע"פ מועדין בו דא רצא זרק. ולעולם דקמני ר"ל בין פיגל בשחיטה בין פיגל בקבלה ואפילו פיגל בקבלה דה"ל היתר שחיטה קמני דמועלין וטעמא דפיגול הא לא פיגל אף על גב דלא זרק אין מועלין וש"מ היתר זריקה שנינו לא זרק ולהכי נקט פיגל דאי לאו דפיגל אין מועלין דהיתר אכילה י"ח שנינו: **ומאי** אע"פ הא קמ"ג כדרב גי"ד. מימה מאי פריך מאי לעולם ארצה דניחא טפי כיון דמיירי זורק וארצה למאי דסקלא דעתך דמיירי בלא זרק הוה קשה טפי מאי לעולם כיון דליחא לררצ גידל דהא לעיל מייתי סיעתתא לרצ גידל מדנקט לעולם דמיירי ע"כ זורק דאי בלא זרק מאי למימנא ומפרש השר מקוצי י"ח דלמר הכי כי ס"ד נמי דהיתר זריקה שנינו י"ח איחא לררצ גידל והכי פירושו מאי לאו דלא זרק י"ח מדנקט לעולם משמע דמיירי בין קודם זריקה בין לאחר זריקה ואשמעינן תרתי דכי זרק ל מועלין אלמא ש"מ כדרצ גידל דלא אחיא לא זריקה ומפקע מידי מעילה וכי לא זרק אשמעינן דהיתר זריקה שנינו דמשמע דוקא פיגל מועלין צו הא לא פיגל אין מועלין צו לא דזריק ומאי לעולם דהא כיון דמיירי בזריקה א"כ ליכא רצותא דזיוקא דהא פשיטא דהיתר אכילה י"ח מפקע מידי מעילה ומשני הא קמשמע לן כדרצ גידל כלומר י"ח דלא אחיא זריקת פיגול ומפקע מידי מעילה:

כיצד

עד דסיים למילתיה והדר צעי מיניה: ומשני לא אחא לאשמעינן אלא

קדשי קדשים פרק ראשון מעילה

פ"ג לגבי מעילה הא דקמני שקבלו פסולין לאו דוקא הכי^א דינמא הא קבלו כשרים זרקו פסולין אין מועלין זה דלפילו קיבלו כשרים זרקו פסולין מועלין דהיתר אכילה שנינו ^(א) דבעינן ז' גבי זריקה וליכא. ואי קשיא לך מאחר דלאו דוקא אחיא מני לה תרין אגב דמני פסולי דנשחט חוץ לזמנו וחוץ למקומו תנא נמי שקבלו פסולין זרקו ולעולם לאו דוקא י"ח וליכא למידק מינה כדדייקת ברישא הא קבלוהו כשרין אע"ג דזרקוהו פסולין אין מועלין צו: **אמר** רב **אבי** א**ש** **ן**. דקאמר דלאו דוקא ל"ל למינחא בתרי דוכתי מתני דלאו דוקא: **אלא** **לעולם** **דמעילה** **דוקא**.

ודייקין מינה דהיתר זריקה שנינו כדלמנן י"ח הכא פסולים דמני גבי מטאת פסולה לאו דוקא אלא כדלמנן דהוא הדין נמי כי קבלו זרקו כשרים אלא להכי קמני כי שקבלו פסולין זרקו פסולין דהא קמ"ל דפסול עושה שריים שאם נתקבל הדס בשני כוסות אע"ג דקבל פסול בתחלה זרק ומזר וקבל כשר זרק עושה הפסול לכל הדס שנשחיר אחר זרקתו שריים דהא דקבל כשר זרק לאו כלום הוא אלא דינו כשירי הדס שאם חוזה מדמה על הבגד בין זריקה לכשר לזריקה דפסול אינו עוון כיפוס א"יני שאזמו הדס דינו לינשך לאלמה כדון שריים דאי אמרינן אינו עושה שריים טעונין יסוד: ה"ג

(א) **הא** **קמ"ג**. כלומר ח הא בהטאת^א פסולה הא קמ"ל וכי'. והא דתנן במסכת זבחים (דף 35.) וכו'נן שקבלו א"ח ז' דמו חזן לזמנו או חזן למקומו א"ח יש עדיין דס הנפש צולאר יחזור הכשר ויקבל דמשמע אינו עושה שריים היינו כשחישב פסול בקבלה חזן לזמנו או חזן למקומו דמשחבת י"ח פסול אינו עושה שריים לפסול אצל אש חישב כשר בקבלה חזן לזמנו אע"פ שיש עוד צולאר דס הנפש לא יחזור הכשר ויקבל דמשחבת ^(א) דכשר י"ח פוסלת שריים ^(א): והכי אמרת דהא קמ"ל דפסול עושה שריים והא בעא ר"ל מרבי יוחנן בפרק כל הפסולין (זבחים דף 37:) פסול כ"י וא"ל אין לך כ"י אלא חזן לזמנו וחזן למקומו שאם זרק מקצת הדס ע"מ לחכול חזן לזמנו וחזן למקומו והשאר זרק שלא במחשבת פיגול לאו כלום הוא אלא כל הדס שנשחיר נעשה שריים ופסול: **ומאי** שאה חזן לזמנו וחזן למקומו **דעושה** שריים **ליפסל** **הואיל** **ומרצה** **לפיגול**. והואיל זריקת הדס חשובה היא כל כך דמרעה דפיגול דקובעת דפיגול דלעולם לא הוקבע פיגול בדרת עד שעת זריקה: **מאי** לאו. הני הוא דעושה שריים לאפוקי פסול שקיבל ולא חישב לפגל דאינו עושה שריים: **לא** **אפילו** **פסול** **והא** **אין** **לך** **קמני**. דמשמע הני בלגד ולא פסול: ה"ק אין לך ^(א) י' שאינו מרצה צבור. כגון פיגול ונותר ויוצא שעושה שריים לפסול אלא חזן לזמנו או חזן למקומו דאע"ג דחזן למקומו אינו מרצה צצבור עושה שריים הואיל ומרצה לפיגולו: **אצל** **טמא**. דהיינו פסול דמרצה נמי צצבור דטומאה דחויה היא צצבור משוי השריים י"ח: **פסולין**. שאר פסולין כגון בעלי מומים לא משוו שריים והא דלמר הא קמ"ל דפסול עושה שריים היינו טמא והאי דדייקינן לאפוקי פסול דלא משוי שריים היינו שאר פסולין: **פיגול**. שחישב בשחיטה לעולם מועלין צו ובקדשי קדשים מיירי ומש"ה מועלין דלף על גב דנתקבל הדס כראוי לא אמרינן כל העומד לזרק כזרוק דמי ^(מנחות דף 37 קט:) משום דקבלה דפיגול לא שחיבא קבלה ולא הויה חזריקה לאפוקי מידי מעילה וטעמא דהוי קבלת דס י"ח פסול דפיגול להכי לא מפקע ממעילה הא קבלת דס דכשר דלאו דפיגול מוציאה ממעילה דלמר כזרוק דמי וש"מ היתר זריקה שנינו: **לא** **זורק**. מיירי וטעמא דפיגול הוא דזריקה דידיה לא היא כלום לאפוקי ממעילה הא זריקה כשירה מפקא מידי מעילה אלמא היתר אכילה שנינו כרבי יוחנן: **ומאי** **לעולם**. בנימוחא קא צעי לה. וה"ג מני למיבעי נמי כי מוקיסי לה בדלא זרק אלא דנטר ליה דהלכתא כרצ גידל דלמר זריקה דפיגול אינה מוציאה מידי מעילה:

כיצד

חיבת כפולות נמחק: ט"ח ל"ל כלומר עד: ט"ח פסולין דהשתא ליכא. חיבת דמשמע נמחק: י"ח הכשר ויקבל מדם ויזרוק. חיבות שבצואר ויקבל נמחק: י"ח הדס לאחר קבלת פסולים אמרינן בזבחים: י"ח בהן כפולות לשון בתנב: ט' קשה נ"א לן משום דבשתי מקומות נהיה שונה בהם דבר שאינו צריך: י"ח פ"י פסול שזרק מהו שחיטה כול הדס שנשאר: י"ח פסול דאיירי ביה. חיבת דקיי"ל נמחק: י"ח בסמוך שאזרו ודאי עושה שריים ויסי' א"פכא מאי לאו: י"ח לא אפילו פסול כלומר אפילו חיבת כ"י נמחק: י"ח לך דבר שאינו מרצה בצבור: י"ח אכילה איכא והיתר אכילה שנינו: י"ח מקוצי דהכא כי חיבות דלמר הכי נמחק: י"ח שנינו מ"מ איתא: י"ח זרק נמי מדנקט: י"ח זרק

אשמעינן דמועלין כדרב גידל חיבת אלמא ש"מ נמחק: י"ח זריקת פיגול ומפקא מידי א"ח ע' נמחק:

מסורת הש"ס

(א) זבחים לג. ז' ט' לעיל ג:
(ב) מנחות מז. א' מי ז"ק.
(ג) דעתיק זריקה בהכשר וליכא דהני פסולים דמני כ"י ז"ק.
(ד) והני פסולים דמני גבי מטאת לאו דוקא כ"י ז"ק.
(ה) דמני גבי מטאת ז"ק.
(ו) ג"י ז"ק דכשר עושה שריים ופריך והי"ו כ"י.
(ח) לומר דלפן להקפיד בששני מקומות כ"י ז"ק.
(ט) ז"ק.
(י) ז"ק.

הגהות הב"ח

(א) ג"י והא הא קמ"ל דפסול: **(ב)** רש"י ד"ה ה"ג והא הא קמ"ל וכי היינו בשחיבב י"ב אצל כאן איירי שקבלה הפסול תמס בשחיטה קמ"ל: **(ג)** בא"ד שריים ופריך והי"ו אמרת ל"ל והד"ה: **(ד)** ד"ה ה"ק אין לך דבר שאינו:

מוסף רש"י

פסול. מי שהוא פסול לעבודה, מהו שיעשה שריים. א"ש קבל זרק מזה שחזור הכשר ויקבל זרקו ויכשר הקרבן, מי אמרינן כיון דזרק פסול שריה לגס שצולאר שריים ומו לא ממזו לזריקה, או דלמא לא אלימא זריקת פסול לשירה לגס שצולאר כהנהו שריים ויחזור הכשר ויקבל (זבחים יד:). אין לך דבר שעושה שריים אלא חזן לזמנו וחזן למקומו. אין לך זריקה פסולה שעושה א"ח תהא שריים, אלא זריקה במחשבת חזן לזמנו וחזן למקומו, הואיל ומרצין לפיגולין. הואיל והוא זריקה מן המורה למקציעה דפיגול ופסול ^(טו.). זריקת פיגול. ראה רש"י ומוסף רש"י לעיל ג.

שיטה מקובצת

(א) שריים דאע"ג דקיבל: ט' נינהו ע"י חוסי' זבחים (דף ג' ע"ט): ז' לא זורק ומאי ז' דבעינן ז' זריקה וליכא חיבת גבי ל"ש: ט' דוקא. ס"א ולא תירוק מינה לא היתר זריקה ולא היתר אכילה וקבלה וזריקה תרוייהו בפסולין: ט' כלומר בהטאת חיבת הא נמחק: ט' את הדס חזן: פ' דמשחבת פיגול דפסול אינו: ט' עושה שריים חיבת פוסלת נמחק: ז' לך דבר שאינו: י"ח משוי השריים פסולין הס"ד גמז"ד שאר: י"ח דפסול דפיגול: י"ח טחאת ואי אמרת בשלמא בחז' דוקא ואידך לאו דוקא מצו לזימאר איידי דנקט חד דוקא קמני אידך דלאו דוקא אלא אי אמרת תרוייהו לאו דוקא למה לי למחני תרתי דלא: י"ח שונה לשון בתנב אלא.

^[1] חזן לזמנו וחזן למקומו

^[2] תנא נמי ושקיבלו זרקו פסולין ולעולם לאו דוקא:

^[3] והכא נמי לאו דוקא.

^[4] וליכא למידק מינייהו מידי:

^[5] א"כ. כדאמרת דלאו דוקא למה לי למינחא בתרוי

^[6] דוכתי מילתא דלאו דוקא:

^[7] אלא אימא לך לעולם דמעילה דוקא.

^[8] ולאו להויא דוקאי להיתר זריקה אלא

^[9] לאשמעינן דפסול עושה שריים ליפסול ואע"ג דקיבלו

^[10] הדס בבי כוסות וקבל פסול

^[11] וזרק תחילה והזר קבל כשר

^[12] וזרק ההוא קבלה וזריקה דכשר לאו כלום הוא:

^[13] מ"ט דהאי קבלה דכשר פסול הוי ופסילה

^[14] והא תנן במסכת זבחים וכו' שהקבלה את זמן חזן לזמנו

^[15] אחריו למקומו אש דהוה שריים ויחזור הכשר ויקבל

^[16] הנפש יחזור הכשר ויקבל ההוא דחשיבו פסול בקבלה

^[17] חזן לזמנו או חזן למקומו דמשחבת פיגול דפסול אין

^[18] עושה שריים ליפסול. אבל

^[19] כשחישב כשר בקבלה חזן לזמנו וחזן למקומו אע"פ

^[20] בשט עולה בזבחים והנפש שקבלה את זמן חזן לזמנו

^[21] אחריו למקומו אש דהוה שריים ויחזור הכשר ויקבל

^[22] דמשחבת דכשר פוסלת שריים. והכי אמרת דקמ"ל

^[23] דפסול עושה שריים הוא בעא מיניה בזבחים בפרק

^[24] כל הפסולין ואמר ליה אין לך דבר שעושה

^[25] שריים ליפסול אלא כשר שחישב בקבלה חזן לזמנה

^[26] וחזן למקומו אע"ג דקיבל אחר שוב שלא במחשבה

^[27] וזרק ולא כלום היא אלא עושה שריים ליפסול:

^[28] ומ"ט דחזן לזמנה וחזן למקומו עושה שריים ליפסול. והואיל

^[29] ומרצין לפיגולין דרציכי דיינין זריקה לאקביעינהו

^[30] בחיוב פיגול עושה שריים כמותן: מאי לאו הני

^[31] עושין שריים. לאפוקי פסול שקיבל אש במחשבה דאין

^[32] עושה שריים: לא אפילו פסול. הא אין לך דבר קמני

^[33] דמשמע הני דבבד לא הכי קאמר אין לך דבר שאין

^[34] מרצה בצבור כגון פיגול ונותר ורוצא ועושה שרים

^[35] ליפסול כמותן אלא חזן לזמנו וחזן למקומו הואיל

^[36] ומרצין לפיגולין: אבל טמא דהיינו נמי פסול דאיתיה

^[37] לצבור דטומאה מרצה היא בצבור משוי שריים פסולין.

^[38] שאר פסולין כגון בעלי הפיגול. כשחישב

^[39] בשחיטה לעולם מועלין בו לאו דלא זרק מיירי משום

^[40] הכי מועלין בו אע"ג דכבר

עין משפט
גד מצוה

ו:

בשר קדשי קדשים שיצא לפני זריקת דם רבי אליעזר אומר מועליין. למאן דאמר הימר אכילה שנינו גו^א ולמ"ד הימר זריקה לריך לפרכ דמיירי קודם שנראה לזריקה ולמ"ד הימר שחיטה דמיירי קודם שנראה לקבל דם ולכן מועליין משום דלית ליה לרבי אליעזר דאין זריקה מועלת ליוצא לאפוקי מידי ו מעילה ואין חייבין עליו משום פיגול נותר וטמא זו דבעינן (י) יותר לטוהרים והכא כיון דינא לא (ט) נותר לטוהרים הוא וגבי נותר ילפינן חילול מטומאה כדאמרינן פרק בית שמיאי (יבחים דף מד.) וגבי פיגול נמי אמרינן בזבחים (דף כח.): כהרצאת כשר כך הרצאת פסול דבעינן שיקרבו כל ממיריו וכיון דינא תו לא מקרי כל ממיריו ר' עקיבא אומר מועלין דקסבר זריקה מועלת ליוצא א"ר עקיבא ו' המפריש טטאטו וכו' והרי שמיין עומדות כששם ששטת את שמיין צנת אחת כדאמר גנמ' דלנא מזה זריק לנא מזה זורק ו לא כשם שדמה פוטר את צננה ממעילה כו' כלומר אי אחת מודה שכשם שדמה פוטר בצננה ממעילה וי' כך לא ימעלו בצנשר צנירתה ואע"פ שהיא פסולה ואס כן שכן הוא אף ים לרבי זצו דין הוא שיפטר את שכן הוא אלא פסול יוצא דוקא מסמכא לא אחת למד דמהניא ליה זריקה כדפרישנו אצל שאר פסולים ונ דמחייב מודה ר"ע שאין דומים כמפריש שהרי כמה פסוליין יש בזבחים דמודה צנן ר"ע דלא מהניא צנן זריקה אלא פסול יוצא דוקא מסמכא ליה י' מועיל: **אימורי** קדשים קלים שיצאו לפני זריקת דמים רבי אליעזר אומר אין מועליין. לפי שעדיין לא הוצרך חלק גבוה מאחד שנפסל ביוצא דאין זריקה מועלת ליוצא ואין חייבין עליו משום פיגול ונותר כדפי' לעיל טעמא כזכורה ר"ע אומר מועלין צנש

דקסבר זריקה מועלת ליוצא: והני תרתי ג'י. יאן לאשמועינן פלוגתא דרי"ג ורי"א בקדשי קדשים קלים: שלא בתריקונה לא מפקא מידי מעילה אב"י איתיין ג'דרי מעילה. כגון באימורי קדשים קלים אימא מודה ליה לר"ע דמועלין כו' תימא דהכא משמע שיש לו ים להביא יותר (י) מידי מעילה ולעיל משמע איפכא דקאמר דזריקה שלא תתקונה לא מיייתי ליה מעילה ומי"מ מפקע מידי מעילה ואמר מורי רבינו ה"ר פרך ש'י דלגטיל איכא טעמא והכא איכא טעמא דלגטיל יאן כשנשטי זריקה עגמנה בפסול שפיגול בשחיטה או בצבלה הילכך אינה מביאה ליה מעילה בקדשים קלים יאן דלא קרינא ציה קדשי ה' אצל מוציאה מידי מעילה בקדשי קדשים דאשכחן דאחטביה רחמנא זריקה לענין לאיחויבי כרת צאכיילה ינו דבעיא הנראה צפיגול (י)אפ"ה אמר רחמנא ינו דהאי כל פיגול חייב כרת ואס כן לענין מעילה יאן קרינא צנן ראו לאכיילת אדם ופקע להו קדשי ה' כי זה טעם וזה חילוק פירש מורי למעלה גבי ההיא דרבי גידל אצל הכא מיירי שהזריקה נעשית בהכשר אלא מרק על דבר שאינו ראוי שינא הבשר הילכך לענין דהזריקה נעשית בהכשר על דבר שאין ראוי וחס כן קרינן צנן קדשי ה' לענין מעילה ינו דהא קאמר עלה לא ירד: כ' אמר ר"ע זריקה מועלת ליוצא שיצא מקצתה. דמגו דמהני זריקה להאי דגואי אהני נמי להאי דכרשא י' ואף על גב דיליף ליה מנפריש איינו ס מקלמנו ינא דדמי ליה: א"ל רב אבי דרבי יוחנן כבר אימרוני חבירי מחשבין ע"ז האבוד וע"ז השדרוף. יאן אס אצדה חני הזנח או שפרעה הוא זורק את הדם ע"מ לאכול כית מאותו חלק שאצד או נשרף יאן (מוך לזמנן) מחשבדנו מועלת לקבוע פיגול בשאר הבשר גאן (שהרי) שהיא צעין והא יאן אצד ושרף דלימנהו סיומא דקושיא היא דהא יאן שאינו כלל צעולס קאמר דמחשבדנו מחשצד לפגל ואי"כ הכי נמי גבי ינא כולו אמאי לא מהניא זריקה אלא ודאי דר"ע מיירי אף כשינא כולו ומי אמר רב אסי הכי קושיא דמקשי הש"ס מרב אסי אריב אסי כדמסקינן וקשיא מה היא התשובה שהשיב רב אסי על דברי רבי יוחנן ינו דמדמה שאר פסוליין ליוצא דהא פירשתי צנמתין שאין לדמות ינו לכן נראה לי כנירסת הספרים שאורסיי א"ר אסי כבר למדוני חבירי כו' ומלתיה צאפי נפשיה יאן ולא להשיב על דברי רבי יוחנן והא דקאמר והא אצוד ושרוף דליתא צנן צעולס תחילת דברי המקשן הוא שצא להקשות ומי אמר רב אסי כו' כלומר דאף על גב דליתנהו צעולס אפילו הכי מחשבין:

קדשי קדשים פרק ראשון מעילה

מתנ"י צנר קדשי קדשים שינא לפני זריקת דמים. ואח"כ נכנס וצנן מרק הדס: ר' אליעזר אומר. אע"פ שזרק הדס מועלין צו דס"ל לרי"א דזריקה אינה מועלת ליוצא להוציאה מידי מעילה: ואין חייבין עליו משום פיגול ונותר וטמא. והאיל דינא אינה קובעת צפיגול ונותר וטמא אלא זריקה כשירה: ר"ע אומר. אפילו לא

חזר והכניסן כיון שזרק אין מועלין צו דזריקה מועלת ליוצא: וחייבין עליו כו'. דהא זריקה דיוצא קובעת צפיגול ונותר מזריקה כשירה. ויש ספרים שכמוצו צנן אצל חייבין והאי אצל הוא כמו צנמת אמרו כמו אצל אשמים אהננו (בראשית מצ): אמר ר"ע. דבעי לאחייבי ראייה למאן א דאמר זריקה מועלת ליוצא: והכי שסיפן עומדות. ושחט את שמיין זורק של אחת מהן והויאל לה אידך חצרתה מותר חטאת משעה שזרק דמה של אחת: לא כשם שדמה פוטרס. כלומר אי אחת מודה שכשם שאותה שזרק דמה פוטרת צננה מן המעילה דכונח אצד שאלה מן המעילה דכונח אצד שן שהרי יכול לזרוק דמה של איזו מהן שירצה: אס פטר אס צנר חצרתה מן המעילה. אע"ג דפסולה היא דהא הויא מותר חטאת דין הוא שיפטור זריקת דמה דהו כנו לפני זריקה דזריקת שיס צנן פסול דיוצא הויאל ואשכחן דפוטר את צנר חצרתה אע"פ שיש צה פסול דיוצא הויאל ואשכחן דפוטר מותר: אימורי קדשים קלים שינאו.

י) וחזרו זורק דמן: ר"א אומר אין מועלין צנן. דהו כנו לפני זריקה דזריקת ינאיה אינה מציאה אימורי קדשים קלים ליהי מעילה כמו זריקה כשירה: ר"ע אומר מועלין צנ. דזריקת ינאיה מציאה אימורי קדשים קלים גמ' הני פסתי. פלוגתא דפליגי רבי אליעזר ור"ע בצנר קדשי קדשים וצאימורי קדשים קלים: למה לו. כיון דתנא חדא

מילתא שמעינן אידך דכיון דלית ליה לרבי אליעזר דזריקה אינה מועלת ליוצא לאפוקי צנר קדשי קדשים מידי מעילה אינה מועלת נמי להביא קדשים קלים שינאו ליה מעילה וכי אשר דלית ליה לר"ע דזריקה מועלת ליוצא להוציא צנר קדשי קדשים מן המעילה ה"ג מועלת להביא אימורי קדשים קלים ליהי מעילה ולמה לי דפליגי צנמתני: א זריקה כסיקנה. בלא פסול מפקא ממעילה: שלא כסיקנה. כגון ליוצא: אצל לא יאוישו אימורי קדשים קלים למעילה. דהיינו לחומרא אימא מודה ליה לר"ע קמי"ל דצהא נמי פליגי: א) **איסור א"ר יוחנן כי אמר ר"ע זריקה מועלת ליוצא.** היינו שינא מקלסת הבשר ולא ינא כולו דמגו דמהניא זריקה למקלסת שצפנים מהניא נמי לההוא מקלסת שינא: אצל ינא כולו לא אמר רבי עקיבא. דמהניא כו' (י) דכמו דליתיה לבשר דמי:

מחשבין

כרב גידל והיינו דקאמר במסכת מנחות הא איתוחב רב גידל: בשר קדשי קדשים שיצא לפני זריקת דמים. ואח"כ נכנס ואח"כ זרק את הדם: ר' אליעזר אומר מועלין. דלא כרב גידל והיינו דקאמר במסכת מנחות (הא איתוחב רב גידל) ואע"פ שזרק את הדם דסבירא ליה לר' אליעזר דאין זריקה מהניא ליוצא לאזריקה ממעילה: ואין חייבין עליו משום פיגול נותר וטמא. והואיל ויצא דזריקה כשירה קבעה לפיגול ולא פסולה: ר' עקיבא אומר אין מועלין בו. דקסבר דזריקה מהניא ליוצא אבל חייבין היא אבל הוא כמו

חישב

(בדס באמת [אבל אשמים]: והני תרתי פלוגתא דרבי אליעזר ורבי עקיבא בבשר קדשי קדשים ובאימורי קדשים קלים למה לי. כיון דתנא חדא ממילא שמעינן אידך דכיון דלית ליה לר' אליעזר דאין זריקה מועלת ליוצא לאפוקי בשר קדשי קדשים מידי מעילה אין מועלת נמי ליוצא להביא אימורי קדשים קלים ליהי מעילה וכי הכי דלית ליה לר' עקיבא דזריקה מועלת ליוצא לאפוקי בשר קדשי קדשים מידי מעילה מועלת נמי ליוצא להביא אימורי קדשים קלים ליהי מעילה למיפגל בתרתי למה לי. בזריקה כתיקנה בלא פיסול מפקא אבל לאיתוי גבי אימורי קדשים קלים אימא מודי לר' עקיבא קמי"ל דפליגי נמי. ואי איתמר כו': אמר רבי יוחנן כי אמר ר' עקיבא זריקה מועלת ליוצא שיצא מקצתו ולא כולו. דמיגו דמהניא לההוא מקצת שבפנים מהניא נמי לההוא מקצת שיצא חרין:

מסורת הש"ס

[א] [זבחים קוף:]: (ג) זבחים פט: [מנחות מו: (א) בס"פ: לחא, (ד) ע' בצה"ז מ"ש על רש"י ז, (ס) לבולו ז"ק, (י) ניחא ולמ"ד ז"ק, (י) מעילה ספי"ד ואח"כ ד"ס ואין חייבין כו', (ח) ניכר ז"ק, (ט) ניא נימא, (י) קי פוטר צנר חצרתה ממעילה ואע"פ כי ז"ק, (ז) ג"י ז"ק ליה מעילה, (ז) ואמר רחמנא האוכל פיגול כיי כי ז"ק, (ג) י"ג ז"ק כיון דיליף ליה ממפריש דהיינו וכו',

מוסף רש"י

אימורי קדשים קלים. אימורי קלים ממון צעלים סן ואין צנן מעילה לפני זריקה חטאת לא הוקדשו, אצל לאחר זריקה דהכריז אימוריס חלק גבוה ים מעילה צאימוריס, כדלמתיין צפרק כל הבשר כסופו (חזקין קי). כל חכנ לה' לרבות אימורי קדשים קלים למעילה (מנחות מח). אין מועליין בהן. אפילו לאחר זריקה, דלא מהניא צנן זריקה להכי למקבעיהו צנמילה (יבחים עג). דלא מהניא צנן קר זריקה לרבי אומס חלק גבוה. דאין זריקה מועלת ליוצא (מנחות שם). ואין חייבין עליהן משום פיגול. ופיגול נמי לית צנן דהא פסוליין כן כבר (שם) דלא קבע להו סך זריקה צפיגול דהו להו כמו שאל מרק עליהן הדס ולא קרבו כל ממיריין (יבחים ז). נותר. ומסוס טמר, דאין טמר אלא בצנר להאי לאכילה בתוך זמנו כדכתיב (ויקרא יז) ציוס זבחים יאכל וממתנת וגו' (יבחים ז.ג. טבא. ומסוס טומאת הנוף, כדלמתיין מנחות (כח) הימיר לטהרין חייבין עליו משום טומאה. שאין נמר לטהרין און חייבין עליו משום טומאה, ואימוריין לאחברנו לטומאה מאש' לה, זומיא דבשר אימרינו, דלאחר זריקה הוא דמחייבי עליהו ולא לפני זריקה. והני לא אהניא להו זריקה (יבחים ז.ג)

רבינו גרשום

כרב גידל והיינו דקאמר במסכת מנחות הא איתוחב רב גידל: בשר קדשי קדשים שיצא לפני זריקת דמים. ואח"כ נכנס ואח"כ זרק את הדם: ר' אליעזר אומר מועלין. דלא כרב גידל והיינו דקאמר במסכת מנחות (הא איתוחב רב גידל) ואע"פ שזרק את הדם דסבירא ליה לר' אליעזר דאין זריקה מהניא ליוצא לאזריקה ממעילה: ואין חייבין עליו משום פיגול נותר וטמא. והואיל ויצא דזריקה כשירה קבעה לפיגול ולא פסולה: ר' עקיבא אומר אין מועלין בו. דקסבר דזריקה מהניא ליוצא אבל חייבין היא אבל הוא כמו

כד א מיי' פי"ג מהלכות מעילה הלכה א':

כה ב מיי' פ"יח מהל'

כז ג מיי' פי"ג מהלכות מעילה הלכה ו':

כז ד מיי' פי"ב מהלכות מעילה הלכה א': כה ה מיי' פי"א מהל' פסק"מ הלכה ג' ע' ג' תנתי"ב:

שיטת מקובצת

[א] מקצתו. אבל יצא כולה (אות ו' נמחק). עי' תוס' מנחות (דף יז ע"ה) ד"ה הי"ם: סן מהי"ד דזריקה אות ו' נמחק: סן שנינו ניחא ר"ע היתר זריקה צריך לומר דמיירי קודם כי דם שבהמה היתר קרובה כל הרבואת פסול דבעינן קרבו היה סוף בהבמה לצאת חרן ע"י פירוכה ולכן:

זו וטמא גבי פיגול אמרינן בזבחים כהרצאת כשר כך הרצאת פסול דבעינן קרבו כל ממיריו וכיון דלית לא מיקרב כל ממיריו וגבי נותר ילפינן חילול מטומאה כדאמרינן בס' ב"ש וגבי טמא דבעי רבר ההותר לטוהרים כדאיתא בפי' הקומץ רבה (דף כה ע"ג) והכא כיון דיצא לא נותר לטוהרים הוא ר"ע אומר: סן עקיבא והרי המפריש: ו זורק ומי' אמת הוא כפי' שזרק הדם שמה מאחד מהן (שם) ויצא את שני כדמפרש בעלי"ם באחרת אל: ז ממעילה ליהי מעילה באותה שנוקד דמה כך: סן אף לדברך דין הוא שיפטור על עצמה חיבת ה' וסן לענין תיבות את של נמחק: סן מחבת דחמירי ע"ז חיבת יש בזבחים נמחק: י' ליה י' מילף הסי' וחיבת דמועילי נמחק: יאן ל"ל כלומר למה לי לאשמועינן: יאן לו יותר להביא ליהי מעילה מלאפקא מודי: יאן דלעיל איירי כשנשטיש: יאן קלים גילין וכותב בגליין וי"ל לעיל איירי שהזריקה עצמה געשית בפיגול הילכך אינה מביאה ליהי מעילה בקדשים קלים דלא הובר חלק גבוה ולא חלק הדיוט וכיון שלא הובר ראיות אי"כ לא קרינא ביה קדשי ה' אבל הכא מיירי שהזריקה נעשית בהכשר אלא שהזקה על דבר שאינו ראוי הילכך לענין להוציא מידי מעילה לא מהניא הזריקה דאמתי לא אישתרי הבשר באכילה וכיון שהזריקה נעשית כהונן ואפ"ה לא מהניא לבשר ההותר באכילה משום דהכשרות עצמה יצאה אי"כ לא תועיל לה נמי להוציאה מידי מעילה ולגבי זה נעשה כמו שלא זרק דכיון ולא אחבשה דחמנא להאי זריקה ככל אי"כ לא תועיל להוציאן אבל לענין להביאה ליהי

מעילה לאימורי קדשים קלים (אי) [דאי] מהניא נהי דהבשר אינה מותרת לאכילה מ"ם הזריקה נעשית בכשרות ובקדושים קלים מיד שהזריקה נעשית בהכשר או הובר חלק גבוה ומשום הכי תועיל מעילה באימוריין דהא בחלק הדיוט הזה הבשר ולא הזה לגבה שום פסול ולא יאן ממחיצתו רק האימוריין. בתוס' כתיב: טן דבעינן כהרצאת כשר בפיגול: טן דחמנא דהאוכל פיגול: ין מעילה נמי קרינא: ין אישתרי הבשר באכילה: ין מעילה דהכי נמי קאמר אם עלה: סן היינו יצא מקצתו דהוי טעם מיגו כדפרישתי דדמי ליה: (אלו השורף פי' גאס: סן נשרף למחר מחשבחו: טן חיבת שחור נמחק: טן זהא אבוד ושרוף וליחתו: טן דהא הני שאינו כלל בעולם קאמר דמהניא מחשבחו לפגל: טן יוחנן אליבא דר"ע ורצה להדמות שאר. חיבת דמרמה נמחק: טן לדמות ריוצא אינו תמור ואינו כי אי חסרון מחציתו ומשבתו דאם ביוצא אמר ר"ע דוקא דזריקה מועלת לא קשה מידי ולא היא דאפילו אמר ר"ע ביצא חקשי לך

אמאי אמר הכי באבוד ושרוף שהוא פסול גדול אי מרמזי זריקה למחשבת פיגול אלא ש"מ שאין לדמותם לכן: [סן נפשיה הוא ולא להשיב על דברי ר' יוחנן יבא והא דקאמר:

